

ילדי גן

לוטן

מספרים:

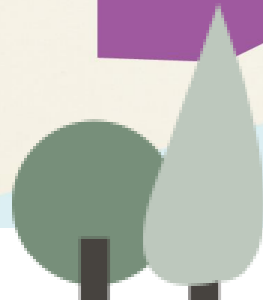
חומכס

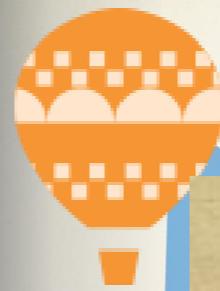
יום אחד ראה דב שמנמן פס חום בצוארו של אחד הזאבים ביער.
 "איזה פס יפה! הלואי שיהיה לי פס כזה,"
 אמר הדב בקול וגרד את הצוואר.
 כהרף עין קשט פס חום את צוארו.
 אמא־דבה חשבה שהפס החדש הוא כתם לכלוך ורחצה את הדב.
 שפשפה ושפשפה והפס לא נמחק.
 לא יפלא שאמא־דבה, אבא־דב וכל הדבים ביער
 החלו לקרא לו חומפס.

חומפס היה דב שמו, אבל לא יותר מדי.
 הליכתו היתה אטית, אבל לא יותר מדי.
 דב כמו כל הדבים.
 אבל כאשר היה מביע משאלה בקול,
 היתה בקשתו מתקימת.
 ודבר כזה לא קורה לכל דב ביער!

המשיר הדב ללכת ובדרכו פגש תיש.
 "הו, איזה זקן ארך!" אמר וגרד את סנטרו,
 "אני ממש רועד מקנאה. הלואי שיהיה לי זקן!"
 מיד צמח לו זקן ארך.
 התיש, שמעולם לא ראה דב מזקן, אמר לעצמו:
 "דב מסכן! באמת מסכן! למה לו זקן?"

פעם עזב חומפס את חלקת הדבים ויצא לעמק היער.
 בדרכו פגש אריה.
 "איזה זנב ארך יש לאריה הזה," אמר וגרד את אחוריו,
 "אני כל כך מקנא. הלואי שיהיה לי זנב ארך!"
 מיד צמח לו זנב ארך.
 הוא נופף אותו קדימה ואחורה, מעלה ומטה,
 ושמח בזנבו שמחה גדולה.
 ראה האריה את זנבו של הדב ואמר:
 "דב מסכן! באמת מסכן! למה לו זנב?"

המשיר חומפס לשוטט ביֵּער.
נשא עיניו וראה נשר גדול חג עגולים בשמים.
"הו, כנפים רחבות!" התפעל וגרד את כתפיו.
"אני מת מקנאה. גם אני רוצה כנפים!"
כהרף עין צמחו כנפים לדב.
ראה הנשר דב בעל כנפים ותמה:
"דב מסכן! באמת מסכן!
למה לו כנפים, לדב הזה?
והרי לעולם לא יוכל לעוף."

הלך חומפס הלאה ופגש צבי.
"הו, קרניים נהדרות!" התפעל הדב וגרד את קדקדו,
"אני ממש מתעלף מקנאה. גם אני רוצה קרניים!"
אותו רגע צמחו לחומפס קרניים.
ראה הצבי דב עם קרניים ונבהל:
"דב מסכן! באמת מסכן!
איך הוא יכול לשאת קרניים?
והרי את גופו השמן הוא בקשי סוחב."

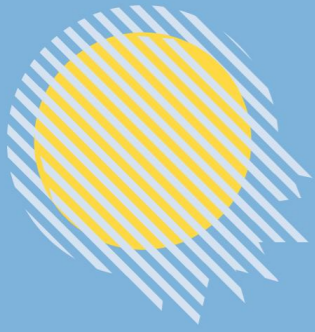

עוד הוא מתבונן בפליאה בסנפירים
 שמע צפור מציצת על אחד העצים.
 הקשיב חומפס לקולה ונאנח:
 "הצפור שרה יפה,
 הלואי, הלואי שיהיה לי קול של צפור!"
 אמר וגרד את גרונו -
 ומיד החל לציץ.

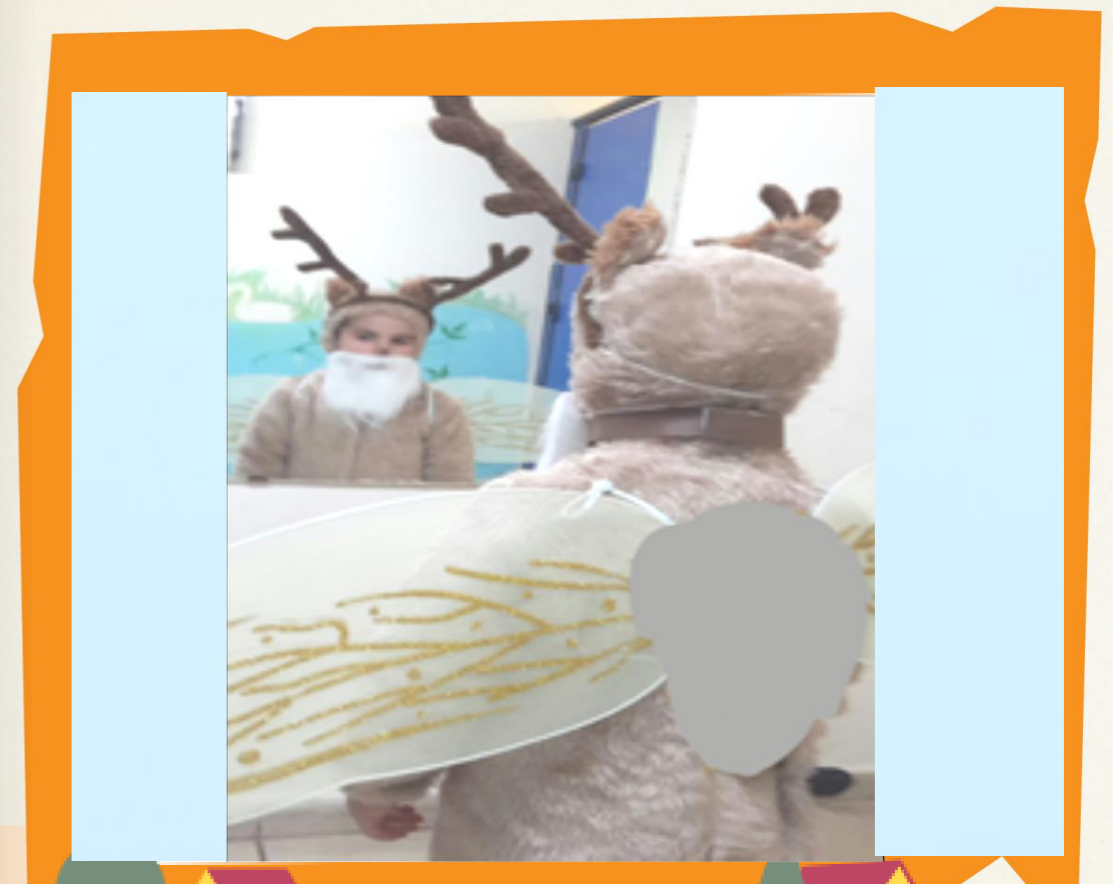

הלך חומפס והלך והגיע לנהר,
 שם ראה דגים יפי סנפיר.
 "הלואי שיהיו לי סנפירים!"
 קרא בקול וגרד את כפות רגליו.
 בן־רגע בצבצו סנפירים בכפותיו.

מהר חומפס אל חבריו הדבִים,
אבל הם לא הכירו אותו,
ולא ידעו מנין באה חיה מוזרה זו לחלקת הדבִים.
"בואו נגרש את המסלצת הזאת!"
קראו הדבִים פה אחד והקיפו את חומפס במעגל.

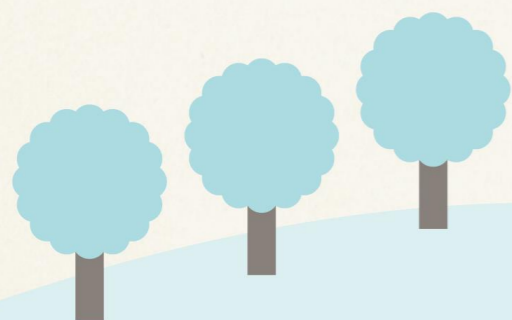
הסתכל הדב בדמותו שבמים,
חיה חיוך שובב וציץ:
"צב של ליש
זקן של תיש
קרניים של צבי
פנפים של נשר
וסנפיר של דג -
כל הדבִים כלם יקנאו בי."

רצה חומפס להשמיע נהמה אדירה,
שהיא סיסמת המשפחה,
אבל לא נהמה יצאה מגרונו
אלא ציוץ בוכה, גדול ורטב.
"הלואי שאהיה דב כמו כל הדבאים:
בלי זנב
בלי זקן
בלי קרניים
בלי כנפים
ובלי סנפירים.
ואפלו, אפלו בלי פס חום בצואר, "ציוץ הדב.

אבל משאלה זו לא נתקיימה,
כי חומפס צריך היה לבקש בקולו
ולא לציץ כצפור.

שמעה אמו של חומפס את הציוצים
וקראה בבהלה:
"זה הדב שלי! זה חומפס!"
היא דחפה את הדבים שהתקהלו סביב
ורצה אליו.

נשקה אמא־דבה לדב
...!

הזנב נעלם

הזקן נעלם

הקרניים נעלמו

הכנפים נעלמו

וגם הסנפירים נעלמו.

אמא־דבה נשקה לו עוד,

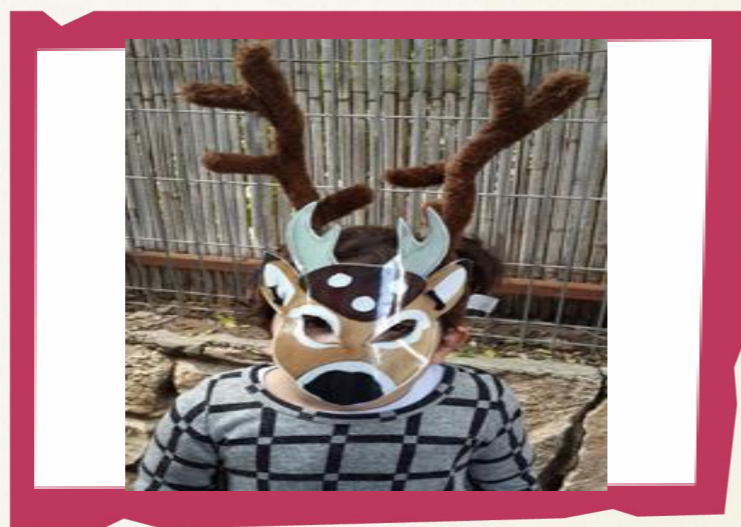
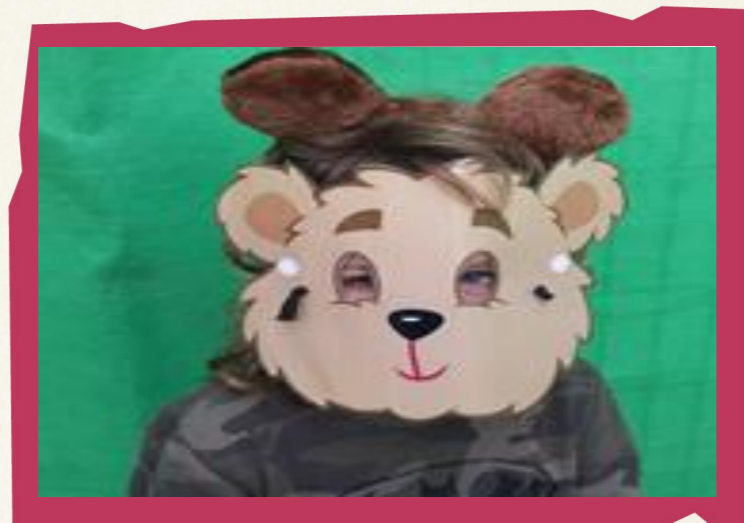
והוא הפסיק לציץ,

וקולו חזר אליו.

רק הפס החום נשאר בצוארו של חומפס

ולא נמחק אך פעם.

גן שלנו מה נחמד הוא
תמונות מהווי הגן

כתבה: שלומית כהן-אסיף

אייר: אביאל בסיל

הוצאת הקיבוץ המאוחד

השנה חגגנו 70 שנה למדינת ישראל עם היוזמה
"הסיפור של ילדי הגן" של ספריית פיג'מה.
בחרנו יצירה ישראלית, ספר שאהבנו במיוחד.
קראנו אותו יחד ונהנינו. הכנו תלבושות ותפאורות,
התחפשנו, הצטלמנו וזו התוצאה.

* השימוש בטקסט באדיבות המחברת ולשימוש בספר זה בלבד.